

KIS KALAP

NYULETETÉS. (Lásd a 318. l.)

MATYI ÉS PETI

vagy:

az élet egy korálszigeten.

(Vége.)

AZ UTAZÁS nagyon jó hatással volt Gergely urra és nejére, testi egészségüket teljesen visszanyerték és azon reményben, hogy az új világrészben talán majd több szerencsés-jök lesz, egészen meg is vigasztalódtak volna, ha nem nyomta volna őket a bánat elvesztett fiok után; de Matyiról sehol semmi hírt sem kaphattak s ez zavarta minden örömlükét. Megérkezvén Ausztráliába, közel az aranybányászok telepéhez, kis földbirtokot vásárolt s ott az őserdő közepében gazdálkodott, hol aztán Matyi és társai oly szerencsésen reá találtak. Kezdetben nagyon nehezen ment a munka; őserdőt kellett irtani, házat építeni, soha nem szántott földet feltörni; de lassan-lassan csak megtörtént minden s főleg az öreg János gazda táradhatlanul dolgozott és Gergely ur örült, hogy nem hallgatott azok tanácsára, kik azt mondták, ne vigye magával az öreg szolgát, nem fogja már hasznát vehetni. János gazda csak azért is megmutatta, hogy még legény a talpán; fejszével, ásóval, kapával dolgozott reggeltől estig, irtotta a sűrű erdőt, segített a házépítésnél, kerítést, utakat csinált s

huszonöt éves ifju sem fogott volna ki a derék vén szolgán.

János gazda példája serkentette aztán Gergely urat is, mert büszksége nem engedte, hogy az öreg szolga túltegyen rajta. Később, hogy az öreg fáradságát megjutalmazza, társnak fogadta őt a gazdaságba, de János azért mégis csak a régi maradt s úgy tisztelte Gergely urat, mint gazdáját. Mialatt pedig a két férfi szorgalmasan ásott-kapált, szántott-vetett, Zsófi asszony a háztartás körül fáradozott, tehenet, kecskét, tyúkot, libát nevelt s a tejet, tojást, hust s efféléket jó pénzért eladta a közel levő bányásztelep munkásainak. És így, mikor Matyi és társai odaértek, Gergely ur gazdasága már szép virágzásnak indult.

Matyi érezte, hogy bármily fényes pálya várna talán reá ha folytatná a tengerészéletet, nem szabad többé elválnia szülőitől, hanem segítenie kell őket öreg napjaikban; mindjárt eltökölte tehát, hogy végkép lemond minden további kalandozásról s jövőre otthon él és gazdálkodik. Hozzá is fogott mindjárt a munkához s az öreg János ugyancsak csodálkozott, midőn látta, milyen ügyes ifju lett Matyiból. A hajón Baltás gazda vezetése mellett Matyi jól megtanult mindenféle ácsmesterséget s most csinált asztalt, széket, ajtót, az istállóba új jászolt stb., úgy hogy János gazda alig győzte bámulással; hát még mikor Matyi, segítve Peti és Baltás gazda által, teljes és tökéletes malmot épített a patakon, úgy hogy

akármikor
ekkor
mondta,
szinte ká
tét, hane
ott bizon
belőle.

Baltás
tén szorg
hogy a
afféle ing
a kész a
munkába
ügyes ács
a mi csa
úgy hog
gely ur t
rendes e
pedig ez
mindaket
goztak. C
rületen te
volt idej
erdőt ki
szántás a
hát nek
kig szorg
őszre szé
fölszánta
böven ter

Igy
gatva k
a jó Ger
Baltás g
tén csalá
azonban,
után a h
mindnyáj
gondolkoz

akármikor lehetett lisztet örölni, — ekkor az öreg János már azt mondta, hogy Matyi urfinak bizony szinte kár itt az erdőben tölteni életét, hanem a városba kell mennie, ott bizony még építömester is lehet belőle.

Baltás gazda és Peti ezalatt szintén szorgalmasan dolgoztak, tudván, hogy a gazdaságban nincs helye az afféle ingyenélő látogatónak, ki csak a kész asztalhoz ül, de nem segít a munkában. Baltás gazda tehát, mint ügyes ácsmester csinált mindenfélét, a mi csak szükséges volt a házhoz, úgy hogy nem sok idő múlva Gergely ur tanyája vetekedhetett akármely rendes európai falusi lakházzal. Mikor pedig ezzel készen voltak, kimentek mindaketten a szabadba és ott dolgoztak. Gergely ur még csak kis területen termesztetett búzát, mert nem volt ideje és ereje, hogy még több erdőt kiirtson és így földet nyerjen szántás alá. Baltás gazda és Peti tehát nekimentek az erdőnek és hetekig szorgalmasan irtották, úgy hogy őszre szép nagy darab földet lehetett fölszántani és bevetni, melyen aztán bőven termett buza és kukorica.

Igy éltek, szép csendben dolgozgatva körülbelül fél esztendeig és a jó Gergely ur már úgy megszokta Baltás gazdát és Petit, mintha szintén családjához tartoznának. Egy este azonban, midőn a végzett napi munka után a ház előtti padkán pihentek mindnyájan, Baltás gazda hosszan elgondolkozott és fölshajtott:

„Igazán, szinte rosszul fog esni elmennem innen!”

„Micsoda? Elmenni? Csak nem akar elhagyni, kedves barátom?” szölt Gergely ur.

„Nagyon nehezemre esik, de végre is egyszer meg kell lennie. Vén tengerész vagyok, egész életemet hajón töltöttem s nem tudok ellenállani, midőn alkalom nyílik régi pályám folytatására.”

„De hiszen most nincs alkalma . . . erdő van körülünk, nem pedig tenger.”

„Az igaz . . . hanem régi kapitányomtól levelet kaptam, melyben tudósít, hogy új hajója van és nem sokára megérkezik vele ide a tengerparti városba. Szeretné régi jó embereit megint a maga körébe gyűjteni; Bogrács bácsi már nála van, Jakab mester is megtért és hűséget fogadott, az én helyemet pedig szintén fentartotta, ha el akarom foglalni, — én hát visszamegyek a tengerre. Azt is írja, hogy két derék fiatal barátomat, Matyit és Petit is vigyem magammal, nekik is jó állomást kínál. No's hát fiuk, most beszéljetek, jösztek-e velem?”

„Kedves Baltás gazda,” szölt Matyi, „én valóban sajnálom, hogy válnunk kell, hanem én már csak itt maradok, szántok-vetek és gazdaember leszek.”

„Persze, persze” szölt Baltás gazda, „te nem is tehetsz másként, neked itt van helyed szüleid mellett. Hát te Peti, mit gondolsz?”

„Biz' én magam sem tudom,“ szolt Peti fület vakargatva.

„Maradj itt nálunk,“ szolt Matyi.

„Maradj itt, én fiammá fogadlak s derek gazda lesz belöled,“ mondá Gergely ur, ki az ügyes és most már igen derek Petit nagyon megszerette.

„Én pedig azt mondom, hogy jöjj velem,“ szolt Baltás gazda. „Ügyes, erős fiatal ember vagy, jó tengerészt nevelünk belöled s meglásd, még szerencséd akad valahol.“

„Igaza van, én megyek tengerésznek,“ szolt végre Peti elszántan.

Néhány nappal később aztán utra készültek s melegen elbucusztak jó barátaiktól. A kikötőben már ott találták a hajót a derek kapitánnyal

és Bogrács bácsival, Jakab mesterrel, kik szívélyesen üdvözölték a régi bajtársakat. Együtt folytatták aztán ismét tengerész pályájokat s pedig szerencsésen, nem történt velök többé olyan baleset, mint a „Herkules“-en.

Matyi pedig szülei mellett maradt és gazdálkodtak szorgalmasan. Nem sokára új telepítvényesek is jöttek oda s néhány évvel később már csinos falu állt ott s a faluban Gergely ur családja volt a legtekintélyesebb. Még később aztán Gergely ur átadta a gazdaságot Matyinak s boldogan élnek ott még most is, ha meg nem haltak.

A KIS HADVEZÉR. (Lásd a 319. l.)

A BECSÜLETES USZKÁR.

Megy az uszkár sebesen,
Kosár a szájában.
Uszkár koma hova mégy,
Mi van a kosárban ?

Agár, mopsz, öleb, kuvasz,
Ezt kérdezi sorban.
De az uszkár nem felel,
Szedi lábát gyorsan.

Ejnye uszkár, ebfia,
Hát ez a barátság ?
És a négy ebezimbora
Az uszkárra szajtát.

Ha mondom is mit viszek,
Nincs haszon belőle:
Mert az, amit emelek,
A gazdám ebédje.

Uszkár pajtás, ne izélj,
Add ide az ételt.
És tartsunk az utcán itt
Jóizü ebédet.

De már, társak, hasztalan.
Ebből ti nem esztek.
Nyernétek pár falatot.
De én mindent vesztek.

Mit mondana a gazdám ?
— Hát ilyen a hü eb ?
Czimborák, kutyában az
Első a becsület !

S agár, mopsz, öleb, kuvasz,
Rámorogják négyen :
„Helyes, okos a beszéd,
Uszkár koma éljen !“

IRIGY KATA.

-- Emlék gyermekéveimből. --

AGYON régen volt az, mikor engem még Katinkának neveztek, — s az a kis történet, melyet gyermekéveimből most elbeszélék, harmincz esztendő előtt történt. De még mindig nagyon élénken emlékezem reá s érdemes, hogy elolvassátok.

Csinos kis városban laktam akkor szüleimmal, házunk mellett szép, nagy kert volt; én körülbelől tizen-négy éves lehettem, kis hugom Anna pedig hét éves volt. Teljesen boldog lehettem volna, mert szüleim szerettek, nem volt semmi bajom, — és mégsem voltam boldog, mert volt egy gonosz hibám, melyről jó anyám minden intése és oktatása daczára sem tudtam leszokni: haragos, irigy természetű voltam; nem tudtam türni, hogy mást jobban szeressenek vagy

dicsérjenek, mint engem s a bosszúság majd megölt, ha társaim közül valamelyik több kitüntetésben részesült mint én. Így aztán sok kellemetlen órát szereztem magamnak és másoknak is, durezás voltam, sértettem azokat, kik körültem voltak, — szóval boldogtalanná tettem enmagamat. De ez még hagyján! Szerencsétlen rossz szokásomból igen nagy baj is eredett.

Hideg téli estén, midőn mamámmal a jó meleg kályha mellett ültünk, édes atyám elmondta, hogy egy rokonunk leánya, Alice, házunkba fog jönni egy-két esztendőre, hogy neveltetését befejezze, mert a falun, ahol szülei laktak, nem volt alkalma magát kiképeztetni.

Hamarjában nem tudtam, örüljek-e vagy haragudjam e hirnek; az irigység azonnal fölkeltem bennem s azon gondolatot sugta, hátha ez az idegen leány majd magára vonja az emberek figyelmét s jobban fogják őt szeretni, mint engem? De másrészt meg kellemesnek ígérkezett azon kilátás, hogy velem egykoru leány-pajtásom lesz, kivel együtt fogok tanulni és mulathatni. Kérdezősködtem mindjárt mamámtól, milyen az az Alice? De kíváncsiságom néhány napig kielégítetlen maradt, mert mamám maga sem ismerte Alicet s így félig aggódva, félig nyugtalansággal vártam a napot, melyre megérkezése ki volt tűzve.

A következő héten egy délután Alice végre megérkezett s én ugyan csak figyelmesen meg-megnézegtettem.

Csinos l...
kellemes...
ves; lát...
nagyon...
kénytelen...
volt egy...
egészen...
jobb bar...
de alig...
nem az...
erre val...
nyájas, ...
denki m...
ezért ke...
tam elvi...
mást is...
tani, sé...

Alic...
lidségge...
gyakran...
ő jósága...
pirultam...
tem, ho...
két nap...
voltam...
got s m...
gatva i...
igértém...
szaesten...

Igy...
a nyár...
jó bará...
látogatt...
hozzánk...
majd m...
nap óta...
lunk s...
hogy A...
látogatj...

Csinos leányka volt, velem egykoru, kellemes arczu, igen nyájas és kedves; láttam, hogy szüleim mindjárt nagyon megszerették és én magam is kénytelen voltam őt megszeretni. Alig volt egy-két napig házunknál, már egészen otthon érezte magát s én a legjobb barátnőt találhattam volna benne; de alig egy hét mulva föltámadt bennem az irigység, a nélkül hogy Alice erre valami okot adott volna. Oly nyájas, oly előzékeny volt, hogy mindenki nagyon szerette, — s épen ezért kezdtem én gyűlölni; nem tudtam elviselni, hogy rajtam kívül még mást is szeressenek s kezdtem boszantani, sértegetni jó kis rokonomat.

Alice megható türelemmel és szelidséggel szenvedte a sértéseket s gyakran magam is megdöbbsentem az ő jóságá s az én gonoszságom fölött; pirultam enmagam előtt s föltettem, hogy jobb utra térek; de egy-két nap mulva megint csak a régi voltam. Mamám is észrevette a dolgot s majd szép szóval, majd pirongatva intett s én gyakran könyezve ígértem javulást; de mindig csak visszaestem régi hibámba.

Igy mult el a tavasz s megjött a nyár s vele a szünidő. Volt egy jó barátnőm, Ilka, kit gyakran meglátogattam s ki szintén gyakran jött hozzánk; most a szünidők alatt pedig majd mindennap összejöttünk. Egypár nap óta azonban Ilka nem volt nálunk s egy délután elhatároztuk, hogy Alice, a kis Anna meg én meglátogatjuk, főleg mert Ilka szép

könyvet ígért kölcsön. Én inkább szerettem volna ugyan egymagam menni, mert irigykedtem arra is, hogy Alice és Ilka megbarátkozzanak; de mivel Anna és Alice is jönni akartak, kénytelen voltam velök indulni. A kerten át akartunk menni s már majdnem a kapunál voltunk, midőn mamám utánunk kiáltott. Alice visszament meg tudni, mit parancsol a mama s nemsokára ismét hozzánk érve, mondá, hogy mama nem engedi, hogy ma Ilkához menjünk.

„És mért nem?“ kérdeztem haragosan, mert szokva voltam, hogy mindig mehettem, ahova akartam.

„Nem mondta okát, csak megtiltotta. De hiszen azért se baj, majd elmegyünk máskor, ma játszhatunk itt a kertben.

De én szokásom szerint makaeszkodtam s csak azért is meg akartam látogatni Ilkát.

„Én nem akarok itt a kertben játszani,“ mondám boszusan. „Te tégy, a mit akarsz, te nem kívánod látni Ilkát, mert tudod, hogy engem jobban szeret; legalább az én mulatáságomat ne rontanád. Tudom, hogy ha magam indultam volna, mamám semmit sem szól.“

Igy durezzazkodtam tovább s dühöngtem, toporzékoltam, úgy hogy a kis Anna is azt mondta végre: „Csunya Katinka!“ Én nagyon szerettem kis nővéremet s most hogy ezt mondta, még indulatosabb lettem szegény Alice ellen s azt mondám neki:

(Folytatása a 314. lapon.)

AZ ELTÉVEDT BORJUSKA. (Lásd a 319. l.)

„A MALOM, MELYBEN ATYÁM MOLNÁRMESTER VOLT.“ (L. a 319. l.)

„Most már kis testvéremet is elcsalod tőlem, ráveszed, hogy ne szeressen engem. Bár csak soha sem jöttél volna házunkhoz!

Alice elsápadt, aztán csendesen elfordult és szeliden szólt:

„Majd csak magam játszom ma délután, te ma már nagyon is sokat sértegetsz.“ Ezzel a kis lugasba ment, a kis Anna utána s én magam maradtam. Most már csak azért is elhatároztam, hogy elmegyek Ilkához s indulatosságomban nem is gondoltam mamám tilalmára. Így vonja egyik hiba a másikat maga után.

Kevés habozás után kiléptem a kertajtón s utközben azzal biztattam magamat, hogy nem leszek sokáig Ilkáéknál, csak a könyvet kérem el s aztán hazatérek; ezért mamám bizonyosan nem is fog haragudni. Ilkáék házához érve, szokásom szerint egyenesen barátnőm szobájába mentem s nem csekély meglepetésemre ágyban találtam őt; arcza egészen ki volt pirulva a hőségtől s több orvossággal teli üveg volt kis asztalkán ágya mellett.

„Szegény Ilonka,“ gondolám, „tehát beteg s azért nem volt e héten nálam.“ Csak azon csodálkoztam, hogy nekem semmit sem szóltak betegségeről. Most tőle magától akartam megkérdezni, mi baja? De aludt, sajnáltam felkölteni; a szobában pedig más senki sem volt. Hanem a szomszéd szobából neszt hallottam, ott volt Ilka anyja s épen hozzá akartam

meenni, midőn a beteg fölnyitá szemét s mereven rám bámult, mintha nem is ismerne engem.

(Vége következik.)

AZ ÜGYES FIU.

vagy:

A kitürés jutalma.

(Képpel a 317. l.)

Egy ósrégi németalföldi városban, Haarlemben élt több száz év előtt szegény öreg özvegy, ki magának és egyetlen fiacskájának azzal kereste meg mindennapi kenyerét, hogy ruhákat, fejkötőket himzett, minőket akkor a gazdag uri nők viseltek. A félreeső utcában volt boltocskája s itt az ablakba kirakta portékáit, hogy az utcán járók lássák s figyelmüket magára vonja a kirakott himzések szép rajza és mintázása.

Mindezen szép mintákat és kacsaringókat pedig az ő fia Adrián rajzolta. Nagyon ügyes és szorgalmas fiu volt s mindent szívesen megtett, hogy anyjának segítsen; tiz éves korában már gyönyörű madár- és virágrajzokat készített s a kik az ablakban e rajzokat látták, mindnyájan megálltak és bámultak, de bizonyára senkinek sem jutott eszébe, hogy e rajzokat az a sápadt kis fiu készíti, ki ott bent reggeltől késő estig rajzol és festeget.

Egy reggel Adrián, amint véletlenül fölpillantott, látta, hogy egy ur figyelmesen szemléli az ablakba kitett rajzokat, elmegy, meg visszajő s még egyszer végig szemléli. A szegény fiunak nagyon jól esett a figyelem, melyben ekként rajzai részesültek s másnap még szebb rajzokat tett az ablakba és leste az idegent; szinte elpirult, midőn ez ismét megjelent s elégült mosolylyal vizsgálta a rajzokat és végre barátságosan bölintott Adrián felé.

Ez ig
rián anyja
hogy fia
lemmel te
Adrián ne
emlité, ho
egy idege
sére. A sz
ezen ideg
talált vo
örömtől,
fejével. K
művész is
tokban.

Egy
toetskába,
Adrián fö
áltott örö
ő ismeret

„Né
„ez itt a
tanult raj
Mire van

Az ő
annyira n
lelni sem
Adrián, k
arcza lán

„Tiz
lenni!“

„Nag
idegen és

„Én Hals
képeit az
gán fizeti
membe, l
tanitom n
dok s idő
löle. Kül
többé gon
Majd mű

És u
öröme
szép nag
fiuval és
A mester
szivü vol

Ez így tartott néhány napig s Adrián anyja nem tudta mire magyarázni, hogy fia egy idő óta oly gondos figyelemmel tekintget mindig az ablak felé. Adrián nem volt hiu, sem dicsekvő s nem említé, hogy naponként oda szokott jönni egy idegen ur az új rajzok megtekintésére. A szegény fiu úgy érzé, mintha ezen idegen urban őszinte jó barátta talált volna s szeme ragyogott az örömtől, midőn az helyeslőleg bólintott fejével. Ki tudja, hátha még valamikor művész is lehet belőlem? gondolá titokban.

Egy napon idegen ur lépett a boltcskába, hol az özvegy ült és dolgozott. Adrián föltekintett s majd hogy föl nem kiáltott örömeiben, — az az idegen ur, az ő ismeretlen jó barátja lépett volt be.

„Néném asszony,“ szólt az idegen, „ez itt az ön fia? Hány éves? Kitől tanult rajzolni? Mire akarja őt taníttatni? Mire van neki magának kedve?“

Az özvegyasszonyt ez a sok kérdés annyira meglepte, hogy hamarjában felelni sem tudott. Hanem felelt helyette Adrián, kinek szíve hevesen dobogott s arca lángvörösé lett.

„Tíz éves vagyok és festő szeretnék lenni!“

„Nagyon helyes, kis fiam,“ szólt az idegen és az özvegyhez fordulva folytatá: „Én Hals Ferencz festő vagyok, kinek képeit az egész országban ismerik és drágán fizetik. Küldje fiát az én festőterembe, legyen az én tanítványom. Megtanítom mindenre, a mit én magam tudok s idővel majd híres ember lesz belőle. Küldje csak hozzám s ne legyen többé gondja reá, én ellátom mindennel. Majd művészt nevelek belőle.“

És úgy is történt. Adrián roppant örömeire Hals mester magával vitte őt szép nagy házába, hol aztán több más fiuval és felnőtt ifjakkal együtt tanult. A mester egy ideig nagyon nyájas és jószívű volt iránta s Adrián fáradhatlanul

tanult, úgy hogy csakhamar túlszárnyalta valamennyi tanulótársát, még a legöregebbeket is. Ekkor azonban a mester viselete lassanként egészen megváltozott irányában; durva, szeszélyes lett, voltaképen pedig irigy volt, mert látta, hogy Adrián már többet tud, mint ő, a mester maga; féltékeny lett és gyűlölni kezdte tanítványát.

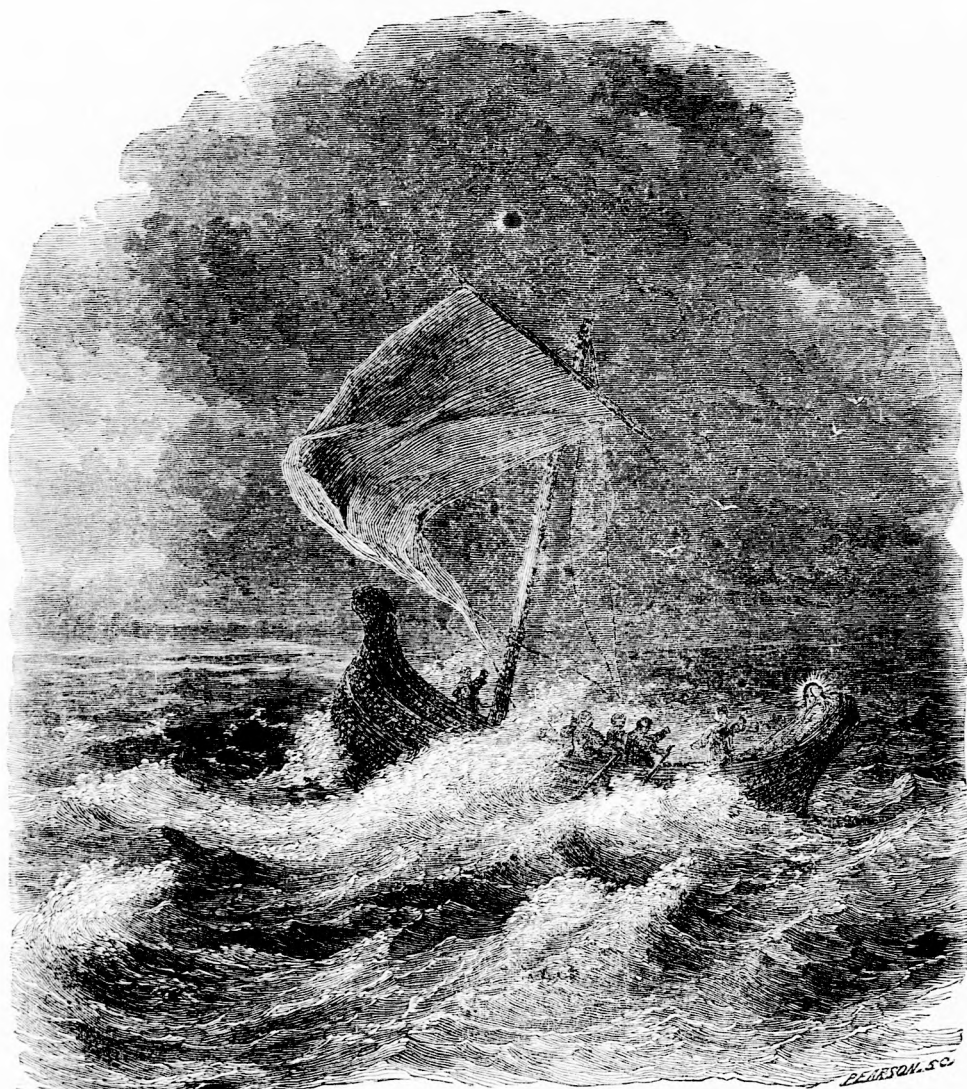
Egy-két év múlva a mester külön választotta Adriánt a többi tanítványtól s egy puszta, elhagyatott padlásszobába csukta. Adott neki festéket, ecsetet és dolgoztatott vele reggeltől estig, a képeket pedig elvitte azon ürügy alatt, hogy Adrián anyja pénzzel tartozik neki. És valahányszor Adrián új festményvel elkészült, Hals mester mindig gyalázta, hogy az csak mázolás, tüzre való, ő nem fogadhatja el pénzért. És e mellett oly nyomoruságosan ruházta, oly rossz ételekkel tartotta, hogy a szegény fiu már egészen kétségbeesett.

Igy tartott ez néhány esztendeig, Adrián mindig újabb és újabb képeket festett abban a szegényes padlásszobában, Hals mester pedig gyalázta, de aztán eladta a magáé gyanánt és az emberek esodálták, hogy Hals mester újabb festményei mily gyönyörűek! Egyszer azonban fiatal festő, Ostade, ki később nagy művész lett, odavetődött s látván Adrián nyomorát, rábeszélte, hogy szökjék meg és próbáljon máshol szerencsét.

Adrián úgy is tett és sokféle viszontagság után beállott. szolgának falusi korcsmában. A szegény fiu egészen lemondott már arról, hogy festő legyen valaha, mert hiszen mestere örökké gyalázta és azt mondogatta, hogy soha sem lesz belőle valami. Szerencsére azonban a korcsmáros, kinél szolgált, nagy barátja volt a festményeknek s látván, hogy szolgálja tud rajzolni, időt engedett neki és buzdította a rajzolásra és festésre; egyszer pedig megbizta, hogy egy nagyobb

(Folytatása a 327. lapon.)

VIHAR A GENEZÁRETH TAVÁN.

ORLÓDIK a hullám árja, hiveim ne féljeteK!
 Noha bömböl a vihadar, hiveim reméljeteK!
 Tanítványaim, az Úrba vesséteK bizalmateK,
 Ott van legközelebb karja, hol ádázteK a habok.

Csapkod az ár, zúg a szélvész, megremegeK a sziveK,
 Dagad a víz, apad a hit, megrendülneK a hiveK.
 De im az Ur egyet int és mint a bárány szeliden,
 Lecsendesül a zivatar, és a tenger megpihen.

NÉNÉM ASSZONY EZ ITT AZ ÖN FIA? (Lásd a 314. l.)

szívek.

n,

(Folytatás a 315. laphoz.)

képet fessen, melyet aztán a vendégszobában helyeztek el, hol a falusi népség nem győzte eléggé csodálni és dicsérni.

Történt egy napon, hogy gazdag utazó betért a korcsmába s megpillantá a falon függő képet; rögtön odasietett és figyelmesen megtekinté.

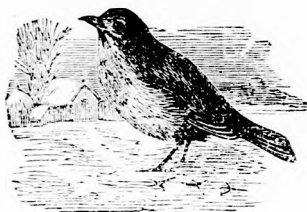
„Hohó! Korcsmáros ur, jöjjön csak ide!” kiáltá aztán élénken. „Hol vette ezt a képet? Hisz ez annak a híres művésznek, Hals Ferencznek festménye! Adok érte ötszáz aranyat, ha eladó; tudom, hogy többet is ér, de most többet nem fizethetek.“

A korcsmáros csak bámult, Adrián pedig hol pirult, hol sápadt az ajtó mellett. Végre megszólalt a korcsmáros:

„Uram, én az ajánlott pénzt el nem fogadhatom, mert az ezen fiatal embert illeti; ő festette a képet.“

Most meg az idegen bámult, rögtön karon fogta Adriánt és elmondatta vele eddigi élete történetét. Adrián hiven elbeszélte mindent s így aztán kiszült, honán származtak Hals mesternek annyira dicsért festményei. E naptól fogva Adrián szerencséje meg volt alapítva, az emberek roppant pénzért vásárolták festményeit, híres ember lett. Hals mestert pedig mindenki megvetette és csakhamar az egész világ elfeledte.

A szegény fiuból aztán Brouver Adrián név alatt hirneves művész lett, kinek festményeit mai nap is drága kincsek gyanánt őrzik a képtárakban.

A N É G Y É V S Z A K.

Tavaszi.

Mikor virít bokor, cserény:
Beállított a zöld idény.

Nyár.

Ha kasza peng, sarló serény:
Nagyban áll a sárga idény.

Ősz.

Lomb ha barnul a fa hegyén:
Itten van a barna idény.

Tél.

S messze ha csillan a hófény:
Itt a hideg fehér idény.

NY Ú L E T E T É S.

(Képpel a czimlapon.)

Kis tapsifüleske,
Nesze jó füvecske,
Nesze káposzta-levél,
Egyél, kis nyulam, egyél.

Orrod hegye tánczol,
Kis farkad fizáncol —
Ebből látom szereted
A káposzta-levelt.

Bár
Már
Va
Sz
Pusk
Mind
S
Va
Van
Van
Ez
Me
Meg
Mint
Ki
A

AZ EL

Kis
tam, mel
patak me
pezett, de
már tul v
nappal sz
lomban v
tom s ali
jobban? V
stb., de
tarka teh
s értette
„Tarka!“
Egy
dön sétál
házinyula
telen val
gyot ijed
fölkaczag
„Oh
bár tula
szép kis

A KIS HADVEZÉR.

(Képpel a 308. l.)

Bár még kis fiu vagyok:
Már nagy hadvezér vagyok.
Van szép csikóm, jó telivér.
Száz karajzárt biz az megér.

Puskám csak a jó fegyver,
Minden ellent jól megver,
S a dobomon sem mulik ám,
Van is rajta sok tulipán.

Van katonám, van ágyúm,
Van egy kedves kis bábúm.
Ezt nem bocsátom csatába,
Mert ott veszne keze laba.

Meg is halna tán szegény
Mint a furvézér-legény,
Ki a csatatéren amott,
A lováról, hejh, lebukott.

AZ ELTÉVEDT BORJUCSKA.

(Két képpel a 312. és 313. l.)

Kis koromban a malomban lak-
tam, melyben atyám molnármester volt,
patak mellett, mely szép vizesést ké-
pezett, de csak miután a malomkereken
már tul volt. A malomkerék pedig éjjel-
nappal szünetlenül zakatolt. Ott a ma-
lomban volt mindenféle kedves háziállat-
tom s alig tudtam, melyiket szeressem
jobban? Volt kutyácska, czicza, liba, tyuk
stb., de mégis legjobban szerettem a
tarka tehenet, mely nagyon szelid volt
s értette is, ha nevéen szólítottam:
„Tarka!”

Egyszer, már jó későn este, az er-
dőn sétálgattam s füvecskét szedtem kis
házinyulam számára, midőn hátulról bir-
telen valami hideg érinté kezemet. Na-
gyot ijedtem; de amint hátrapillanték,
fölkaczagtam.

„Oh, te kis csacsi!” mondtam, ám-
bár tulajdonképen nem csacsi, hanem
szép kis tarka boczi volt. Nem tudtam

kitalálni, honnan került oda; nekünk nem
volt fias tehenünk, szomszédainknak sem;
de hogy a szegény kis állatnak baja ne
essék, magammal vittem a malomba.

Másnap reggel jött egy ember s
kérdőzködött a borjucska után. Nagyon
sajnáltam, hogy meg kellett válnom tőle,
de hát még aztán mennyire sirtam, mi-
dőn megtudtam, hogy az az ember mé-
száros s azért vette a borjucska, hogy
levágja. Keservesen zokogtam, midőn
közbejött édes atyám s megtudván a dol-
got, pénzt adott a mézárósnak és azt
mondta, hogy most már enyém a bor-
jucska. Volt is öröm! Gondosan ápoltam
és neveltem s végre szép, szelid tehenke
lett belőle — az én „Tarka” kedvenczem.

SZÁMTANI FELADAT.

*Két testvér, Ferencz és Antal, atyjuktól dió-
kat kaptak. Ferencz így szól Antalhoz: „Adj
egyed diódból, akkor háromszor annyi dióm lesz,
mint neked!” „Minek neked annyi?” felele An-
tal. „Adj te nekem három diódból, akkor ne-
kem épen annyi dióm lesz, mint neked!”*

*Hány diója volt Ferencznek, hány An-
talnak?*

Tunisi zsidónő.

MULATSÁGOK A MELEG SZOBÁBAN.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**.
Ára negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —